

שבת הקהילות המאורכות

מקום בעולם – האם לכולם יש מקום בקהילתנו?

"כשהייתי ילד קטן היה לי דוד אהוב, מביא מתנות.
יום אחד רכש לי מצפן קטן ולימד אותי למצוא את כיוון הצפון.
לכל מקום שהלכתי נשאתיו איתי, וראשית דבר ביררתי היכן הצפון.
בכל מקום הראתה המחט היכן הצפון – בבית הספר, בגן המשחקים, בחדרי, בחנותו של אבא.
בביתו הבא חד לי דודי חידה, שאל אותי: ואם תעמוד ממש על הקוטב המגנטי הצפוני, להיכן תצביע המחט?
השאיר אותי חסר אונים, מוחק כל תשובה שעלתה בראשי.
עד שהודיע לי, שם, בקוטב, המחט תשתגע.
תצביע מעלה, מטה הצידה.
לכל מקום יפה המצפן להראות הצפון, בכל מקום עלי אדמות חוץ מהצפון עצמו.
כך אמר לי דודי".

(אמיר גוטפרוינד)

- מה לדעתכם הנמשל שאליו מתכוון אמיר גוטפרוינד?
- במבט מבחוץ על החברה הישראלית, באילו מקרים וסביב אילו נושאים, אתם חשים שדבריו של אמיר גוטפרוינד מתארים היטב את הלכי הרוח והתחושות?

התחלקו לקבוצות קטנות (2-4 משתתפים) ושוחחו:

- חשבו על מקרים שבהם התחושה הזו, שמתאר אמיר גוטפרוינד, מתרחשת בהווי החיים של הקהילה שלנו?
- כיצד אנו מתמודדים עם מצב שכזה, בו המחט לא מצביע על כיוון אחד, משותף לכולם, ונשמעות דעות לכאן ולכאן?
- האם יש מקום לכל הדעות?
- האם יש דעות שהיינו רוצים לבטל, בכדי לנסות להחזיק את המחט בכיוון מסוים?
- מתי חשתם אתם שלא היה לכם מקום להביע את דעתכם במלואה?

שבת הקהילות המאורכות

"אם ראה הרבה אוכלוסין של בני אדם אומר "ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם חכם הרזים".

כשם שאין פרצופותיהן דומין זה לזה, כך אין דעתן שוין זה לזה, אלא כל אחד ואחד יש לו דעה בפני עצמו".

(מדרש רבה על ספר במדבר כא)

- בימים של שגרה מבורכת, כשהרוחות רגועות, כולנו יודעים לצטט את דברי המדרש ולראות בו מקור השראה. אך מה קורה בקהילתנו כשהרוחות סוערות, והרגש גועה? מה קורה לנוכח התבטאויות קשות הנשמעות ברשתות החברתיות? מה קורה לנוכח תגובות שונות / אי תגובות לאירועים האלימים שידעו הערים המעורבות?
- האם גם בתקופות שכאלו אנחנו יודעים לראות את היופי שבמגוון הדעות השונות?
- האם יש קולות מושקעים בתקופות שכאלו? מהם?
- האם יש קולות שאנחנו לא חושבים שצריך לתת מקום? מדוע?

"אף הרהור יחידי

(אמנם קט וקליל הוא)

מנקר ומנקר: ה', נדמה, ידידי

שבזמן האחרון היקדות היא פאלו

(אין לומר?) פוטוגנית יותר מדי".

(נתן אלתרמן, "מודעת כל העצמאות של העיתונאים בירושלים", הטור השביעי)

- למה מתכוון לדעתכם אלתרמן באומרו "יהדות פוטוגנית יותר מדי"? באילו מובנים עמדות יכולות להיות "פוטוגניות יותר מדי"?
- מה החשש בהיות היהדות "פוטוגנית יותר מדי"? באילו מובנים היא עשויה להיות כזו?
- האם יש מקום לחשש דומה בנוגע לקהילה המעורבת, שתהיה "פוטוגנית" יותר מדי? באילו מובנים?
- האם אתם חשים לפעמים, שבשביל הרצון לשמור על תחושת היחד בקהילה אין מספיק מקום להשמעת קולות נחרצות, לכאן או לכאן?

